

XIX TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine lKu19 ,4-8)

Lugemine esimesest kuningate raamatust:

Neil päevil käis Eelija kõrbes ühe päevateekonna. Siis istus ta leetpõõsa alla, soovis oma hinges, et ta võiks surra, ning ütles: "Nüüd saab küllalt, Issand, võta minult mu hing, sest ma pole parem kui minu vanemad".

Ta heitis maha ja uinus leetpõõsa all, aga vaata, ingel puudutas teda ja ütles: "Tõuse üles ja söö!" Ja kui ta enda ümber vaatas, ennäe, siis oli tema peatsis üks hõõguvatel sütel küpsetatud leib ja kruus vett. Ta sõi ja jõi ning heitis jälle magama. Aga Issanda ingel tuli teist korda, puudutas teda ning ütles: "Tõuse üles ja söö, sest sul on ees pikk teekond". Siis tõusis Eelija üles, sõi ja jõi, ning käis sellest toidust ammutatud jõuga nelikümmend päeva ja nelikümmend ööd, kuni Jumala mäe Hoorebini.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps34 ,2-3.4-5.6-7.8-9. R: 9a)

R: Vaadake ja nähke, kui hea on Issand.

Ma tänan Issandat igal ajal,
alati on tema kiitus mu suul.
Issandast kiitleb mu hing,
vaesed kuulevad ja rõõmustavad.

R:

Ülistage Issandat ühes minuga,
kiitkem üheskoos kõrgeks tema nime.
Ma otsisin Issandat ja tema vastas mulle
ning tõmbas mind välja kõigist mu hirmudest.

R:

Kes tema poole vaatavad, säravad rõõmust,
ja nende nägu ei saa punastama.
Vaene hüüdis ja Issand kuulis teda
ja vabastas tema kõikidest ta hädadest.

R:

Issanda ingel on kaitsva leerina nende ümber,
kes teda kardavad, ja teeb nad vabaks.
Vaadake ja nähke, kui hea on Issand,
õnnis on mees, kes tema juures pelgupaika otsib.

R:

(Teine lugemine Ef4 ,30-5,2)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjas efeslastele:

Vennad, ärge kurvastage Jumala Püha Vaimu, kelle pitserit te kannate äralunastamise päevaks. Igasugune kibestumus, raev ja viha, sõim ja pilge jäägu teist kaugele ühes kõige kurjaga. Vaid olge üksteise vastu lahked ja südamlikud, andke üksteisele andeks, nõnda nagu Jumal on Kristuses teile andeks andnud. Võtke Jumalast eeskuju nagu armsad lapsed ja armastage üksteist, sest ka Kristus on meid armastanud ja toonud iseenda meie eest ohvriks - ohvriks, mis on Jumalale meelepärane.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh6 ,51)

Halleluuja. Mina olen eluleib, mis on taevast tulnud,
kes seda leiba sööb, elab igavesti. Halleluuja.

(Evangeelium Jh6 , 41-51)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal nurisesid juudid Jeesuse üle, sest ta oli öelnud: "Mina olen leib, mis on tulnud taevast." Ja nad ütlesid: "Kas see pole Jeesus, Joosepi poeg, kelle isa ja ema me tunneme? Kuidas ta siis ütleb: Ma olen tulnud taevast?" Jeesus aga vastas ja ütles neile: "Ärge nurisege, keegi ei saa tulla minu juurde, kui teda ei kutsu Isa, kes mind on läkitanud, ja mina äratan ta üles viimsel päeval. Prohvetite raamatuis seisab kirjas: nad kõik peavad olema õpetatud Jumalast. Igaüks, kes kuuleb Isa õpetust ja selle vastu võtab, tuleb minu juurde. Mitte keegi teine pole näinud Isa kui vaid tema, kes ta on Jumalast - ainult tema on Isa näinud. Tõesti, tõesti ma ütlen teile: kes usub, sellel on igavene elu. Mina olen eluleib. Teie esiisad sõid kõrbes mannat ja surid. See aga on leib, mis taevast alla tuleb, et inimene seda sööks ega sureks. Mina olen elav leib, mis taevast on tulnud. Kes seda leiba sööb, elab igavesti. Ja leib, mida mina annan, on minu ihu, mille ma ära annan, et maailmal oleks elu." See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ühes nunnade poolt peetud katoliiklikus lasteaias oli, nagu ikka, seintel palju pühapilte. Nunnad rääkisid lastele tihti Jeesusest ja kõigest heast, mis ta inimestele on teinud, ning lõpuks rõhutati alati, et ühel päeval ta tuleb tagasi.

Kord saadeti pagaritöökojast, kust tavaliselt lasteaiale leiba-saia telliti, üks kolmekümnendates eluaastates täishabemega mees järjekordset tellimust ära tooma. Kui üks laps teda nägi, hüüdis ta: "Õde, õde! Vaata, Jeesus tuli tagasi, ja ta tõi meile leiba ka..."

Tõesti, need on Jeesuse sõnad "Mina olen leib, mis on tulnud taevast". Paraku on meil tema äratundmiseks vaja palju rohkem tundemärke kui ainult must täishabe. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord osalesin oikumeenilisel jumalateenistusel, mille järel kutsus üks ortodoksi altariteener mind enda koju külla. Esimene asi, mis iga veendunud õigeusulise kodus kohe sisse astudes silma torkab, on "püha nurk", kus ikoonid ehk pühapildid seinal ripuvad. Piltide all põleb õlilamp, ja sisse astudes tehakse ikoonide poole kummardus ning lüüakse risti ette.

Kui ma olin sisenemisrituaali püüdlikult läbi teinud, juhatati mind lauda. Mu võõrustaja, olles tähele pannud minu aupaklikkust, rääkis, kuidas ta kord ühel õigeusu preestril külas käinud. Kui nad pärast meeldivat söömaaega suitsu teha tahtsid, tõmbas too preester ikoonidele kardinal ette ja ütles: "Nii, nüüd võib suitsetada, nüüd Jumal ei näe..."

Muidugi oli tegu pigem naljaga, sest õigeusulistel on üldiselt kombeks, et ikoonidega ruumis ei suitsetata. Aga kui korter on väike, siis on kardinal omamoodi hädalahendus - ja samas ka austuse ülesnäitamine, et ikoon ei ole ainult seinakaunistus.

Ometi tekkis mul seda lugu kuuldes tahtmatult küsimus, et kas tõesti saab olla siin maailmas midagi, mida Jumal ei näe? Kuidas me peaksime suhtuma Jumalasse, kes on taevas - teispoole meie meeli ja ettekujutust? Võibolla ei peaks meid üllatama, et Jeesuse kodukandi rahvas ei suutnud teda kuhugi liigitada, kui ta ütles - mina olen taevast tulnud. Nad küsisid isekeskis: "Kas see pole Jeesus, Joosepi poeg, kelle isa ja ema me tunneme?" Teisalt me võime ette kujutada, mida oleks Jeesusele öeldud siis, kui ta oleks tõesti kõigi nähes otse taevast maha

astunud... Siis oleks öeldud, et mida võib teada see, kes tuleb taevast, meist, kes me elame siin maa peal? Taevast tuleb küll nii valgus, soojus kui vihm, mis on vajalik, et kõik elav kasvama panna. Aga kõik, mis kasvab, sirgub maa seest või on maa viljast sõltuv. Läbi kogu elutee tekib inimesel palju küsimusi, millele ta veenvaid vastuseid ei suudagi kunagi leida.

Kui Jumal on taevas, siis kui palju soovib ta meile sõrmede peale vaadata, kui meil midagi viltu läheb või kui peame tunnistama, et kõige parema tahtmise juures ei suutnud me kiusatusele vastu seista? Siis soovimegi alateadlikult, et Jumal ei näeks kõike, et me suudaksime salamahti killud kokku pühkida ja uuesti alustada, ning tuua Jumala ette pigem oma saavutused kui läbikukkumised.

Peale selle on inimese elus nii palju praktilisi küsimusi, mis sunnivad keskendama oma tähelepanu ennekõike probleemi lahendamisele - Jumalast mõelda on tähtis siis, kui tehakse otsuseid, mis kuuluvad moraali valdkonda. Kui aga usuhardus hakkab igapäevatoimetusi juba niimoodi enda alla matma, et lähedaste kõrval hakkavad sinu pidevast usujutust juba... huugama, või näiteks auto juhtimise kõrvale palvetatud roosipärg hajutab tähelepanu liiklusolukordadelt, siis ei saa seda käitumist enam kuidagi vagadusega õigustada.

Sellepärast peaksime oskama vahet teha, mis kuulub meie vaimulikku ellu ja mis kuulub argipäeva. Kahtlemata on võimalik järgida pühakute soovitusi ning mõelda alati ja kõikjal, ka kõige väiksemas teos, ainult Jumalale - kuid selleks tuleb minna kloostri või elada pühas üksinduses, kus argipäev sulab vaimuliku eluga ühte. Kuid maailmas, erinevate tõekspidamistega inimeste keskel elades õpetas Jeesus meid nii oma sõna kui eeskujuga, et igaks asjaks on oma aeg ja koht, iga hea kavatsuse juures tuleb arvestada selle teostamise asjaolude ja kõrvalmõjudega. Sest Jeesus rääkis nii maast kui taevast, ja tema jaoks kehtisid paljud asjad nii üksikult kui korraga, nii üht- kui ka teistpidi. Ta tuli taevast, aga sündis ilmale neitsist, ta elas ja suri, kuid ta on üles tõusnud - üles tõusnud, et olla elava leivana meie juures kuni aegade lõpuni. Aamen.